131

THE

VILLAGE SCHOOLMASTER.

உபாத்தியாயர்.

Vol. I.] FEBRUARY, 1888. [No. 9.

திரவியசகாயச் சட்டம்.

பிரதி வருஷத்திலும் திரவியசகாயம் பெறகிற பாடசாலைகளுக்குIII-வது அத்தியாயப்படி கொடுக்கவேண்டி நேரிடும் தொகையை முன்னுடியே நிதானித்து ஜில்லா கெஜட்டில் பைரங்கப் படுத்தவேண்டுமென்றும் அவ்விதமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற தொகைக்கு அத்தொகையுடன் 100-க்கு 10-க்கு அதிகமாக எந்தப் பாடசாலைக்கும் கொடுக்கக்கூடாதென்றும் ஷை அத்தியாயம் 57-வது பிரிவில் வியக்ததமாகக் கண்டிருக்கிறது.

இந்த நிர்ப்பந்தம் வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் யாதெனில், நாளுக்கு நாள் கல்விச்சாலைகள் அபிவிர்த்தியடைந்து வருகிறபடியால் திரவியசகாயச் சட்டத்தில் கண்டிருக்கிற தாரணைப்படி திரவியசகாயம் செய்கிறதாயிருந்தால் தொகை ஏராளமாக வேண்டியிருக்குமென்றும், கிடைக்கக்கூடிய திரவியம் கொஞ்சமாயிருப்பதால் பாடசாலைகளுக்கு முழுத்திட்டப்படி கொடுத்துவர ஆரம்பித்து சில பாடசாலைகள் ஆனமாத்திரத்தில் பணமாயிவிடு மாகையால் மற்றயபாடசாலைகள் முழு நஷ்டமடையவேண்டி நேரிடுமென்றும், அப்படிக் கில்லாதபடிக்கு திரவியசகாயம் பெறுவதற்கு அருகமுள்ள எல்லாப் பாடசாலைகளுக்கும் அதன் யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி தாமாஷாபோட்டு இருக்கிறதொகையைப் பங்கிட்டு முன்னுடியே வரையேற்படுத்தி விடவேண்டுவது அவசியமென்றும் நல்ல எண்ணங்கொண்டு செய்திருக்கிற ஏற்பாடே தவிர வேறில்லை.

முதலில் ஏற்படுத்துகிற உத்தேசத்தொகை பெரும்பான்மை பாடசாலைகளுக்குப் போதுமானதாக விருந்தபோதிலும் சிறுபான்மை பாடசாலைகளை அடியோடு கெடுத்துவிடுகின்றது. 200-ரூ உத்தேசம்போட்ட பாடசாலைக்கு 400 ரூபாயும், 400-ரூ உத்தேசம் போட்டபாடசாலைக்கு 100-ரூபாயுமாக தொகையேற்பட்ட பாடசாலைகள் அனேகம். இப்படியேற்படுவது சாத்தியந்தானுவென்றால், உத்தேசத்தொகை ஏற்படுத்திய காலத்தில் 100 பிள்ளைகள் இருந்த பாடசாலை பின்னிட்டு முன்னூறு பிள்ளைகளையுடையதாவதும், இருநூறுபிள்ளையிருந்த பாடசாலையில் பின்னிட்டு 50 பிள்ளைகளுக்குக்

கூட வழியில்லாமல் போவதும் ஆச்சரியமான காரியமல்ல. திரவியசகாயம் செய்யப்படுகிற பாடசாலைகள் மத்தியில் கலைந்துபோய் விடுகிறதுமுண்டு. இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் உத்தேசத்திற் குறைவாகக் கொடுக்கப்பட்ட தொகை போக மற்றத்தொகை செலவாகாமல் சர்க்கார் ஆதாயத்துக்கு வரவும் ஜாஸ்தியாகக் கொடுக்கும்படி ஏற்பட்டு 100–க்கு 10 வீதம் ஜாஸ்தி போக மற்றத்தொகை பாடசாலைக்கு நஷ்டமாகவும் மார்க்கம் ஏற்படுகின்றது. இவ்விதமாக நஷ்டமடையும் பாடசாலைக்கு இதர பாடசாலைகளின் ஆதாயத்தைக்கொண்டு யாதொரு நஷ்டமும் இல்லாமலே சர்க்காரால் இட்டுநிரப்ப மார்க்கமிருந்தும் 100-க்கு 10–க்கு அதிகமாகக் கொடுக்கக்கூடாது என்று வரையறுத்திருக்கிற மேலே சொன்னவிதியின் நிர்ப்பந்தத்தினால் அவ்விதமாக ஏற்பாடுசெய்ய வழியில்லாமல் போய்விடுகின்றது. உத்தேசத்தொகையை திட்டமாக ஏற்படுத்தமுடியாததாகையாலும், உத்தேசந்தப்பினால், நஷ்டமடைகிற பாடசாலைக்கு இதர பாடசாலைகளின் ஆதாயத்தைக்கொண்டு சரிப்படுத்த மேற்சொல்லிய விதியால் இடஞ்சலாயிருப்பதாலும், அந்த விதியை, இடஞ்சல் உண்டு பண்ணாமலிருக்கும் விதமாய்த்திருத்துப்பாடு செய்யவேண்டுவது அவசியமாகத் தோற்றுகிறது. வருஷக் கடைசியில் ஆதாயப்படும் தொகையை நஷ்டமடைந்த பாடசாலைகளுக்கு தாமாஷாப்படி பங்கிட்டுக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற உட்பிரிவை மேலேசொல்லிய 57-வது பிரிவுடன் சேர்த்துவிட்டால் இந்த இடஞ்சல் நிவர்த்தியாய்விடும். இதுவிஷயத்தில் உபாத்தியாயர்கள் அங்கங்கே சபைகூடிப் பேசிக் கல்விச்சங்கத்தலைவரவர்களைக் கேட்டுக் கொள்வார்களென்று நம்புகிறோம்.

பாடசாலைக் கூச்சல்.

நமது இராஜதானியில் பரவியிருக்கும் சிறு பாடசாலைகள் அநேகத்திலுள்ள உபாத்தியாயர் பாடசாலைகளில் கூச்சலுண்டாவது அவைகளுக்குக் கெடுதியுண்டாக ஏதுவிராதென்று நினைத்துத் தாங்கள் பெருந்தொனியோடு கூடப் பாடஞ்சொல்லுவிப்பது மன்னியில் பிள்ளைகளையும் ஒருவிதராகமிட்டுப் பாடஞ்சொல்லவும், சில தருணங்களில் எல்லோரும் ஏகோபித்து உத்தரவுசொல்லவும் இடங்கொடுப்பது வழக்கமாயிருக்கிறது.

பாடசாலைகளில் கூச்சலில்லா திருப்பதற்குரிய உபாயங்களிலே சிலவற்றைப் பலருக்கும் உபயோகப்படுதற்பொருட்டு இங்ஙனம் எடுத்துரைக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

(1) உபாத்தியாயர்தாமே, போதிக்கையில் கூச்சலிடாமலும், தூரத்திலுள்ள பிள்ளைகளோடு உரத்த சத்தமாய்ப் பேசாமலும், பெருந்தொனியோடு கூடிச் சம்பாஷணைசெய்யாமலுமிருக்கவேண்டும்.

(2) பிள்ளைகள் உரத்ததொனியோடு கண்ட கண்டபடி உபாத்தியாயரிடத்தில் பிராதுசொல்லும்படி இடங்கொடுக்கக்கூடாது; அந்தவழக்கம் மிகுதியாயிருக்கும் பாடசாலை அதிக ஒழுங்கீனமுள்ளதாக எண்ணப்படும்.

133

(3) உபாத்தியாயர்தாமே கூச்சலிடாது போதனை நடத்திக்கொண்டு வருகையில் மாணாக்கர் கூச்சலின்றி உத்திரவுசொல்லப் பழகும்படி செய்தல் தகும்.

(4) படிப்பிக்கும் தொழிலும் உத்தரவு கொடுக்கும் தொழிலும் சம்பாஷணைக்குரிய சாதாரண இயல்பு தொனியமைந்திருக்கவேண்டும்.

(5) பாடசாலையில் பெருங் கூச்சலுண்டாவது வழக்கமாயிருந்தால் சில காலம் அமைதியுண்டாக்குவதிலேயே உபாத்தியாயர் கருத்துள்ளவராயிருப்பாராயின் அமைதி அவசியமுண்டாவதுமன்றி, அதன் பின் அமைதியுண்டாக்குவதில் அவ்வளவு பிரயாசமிராது.

(6) எழுதல், கணிதம் முதலிய பாடங்கள் நடக்கையில் பூரண அமைதியுண்டாயிருத்தல் இயல்பாதலால் எக்காலத்தில் சில வகுப்புகளில் இப்பாடங்கள் நடக்கத்தக்கதாகக் காலவரையறை டாப்பு (Time Table) அமைக்கவேண்டும்; மேலும் பிள்ளைகள் இடைவிடாமல் வேலைசெய்துகொண்டேயிருக்கவேண்டுமென்பது பொதுவிதியாம்; ஏனெனில் வேலையில்லாதவர்கள் கூச்சலிடவும் துஷ்டச்செயல் புரியவுந் தூண்டப்படுவோர்கள்.

(7) பாடசாலை முழுதிலும் பூரண அமைதியுண்டாகும்படி ஒரு சத்தமுண்டாகத்தக்க உபாயமமைத்து, பிறகு உபாத்தியாயர் சொல்லவேண்டியவைகளைச் சொல்லி, (Go on) 'பாடம் நடத்துங்கள்' என்ற உத்தரவு கொடுக்கும் வழக்கமிருந்தால் பள்ளிக்கூடத்தில் இன்றியமையாத ஒழுங்குண்டாவதற்கு ஏதுவுண்டு.

(8) உபாத்தியாயர் எக்காலத்தில் ஒருமுறை மாத்திரம் உத்தரவு கொடுக்கும் வழக்கமுடையவராயிருந்தால் பாடசாலையில் வாசிக்கும் மாணாக்கருக்குள் அமைதியுண்டாகும்.

இவ்வித உபாயங்களால் பாடசாலையில் அமைதிவிளைவிப்பது அவசியமாயினும் அளவுக்குமிஞ்சி அமைதியுண்டாதல் தகுதியன்று. வகுப்புகளெல்லாம் ஏககாலத்தில் பாட நடத்திக்கொண்டிருந்தால் கொஞ்சமாவது தொனியெழும்பவேண்டுவது அவசிய மாதலால் தக்கதொனியளவு இவ்வளவென்று உபாத்தியாயர் உய்த்துணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். பாடம் நடந்துகொண்டேயிருக்கையில் (Drill) பிள்ளைகளை வலதுபுறம், இடதுபுறம், முன்புற நோக்கித்திரும்பல், நகர்தல், இருத்தல், முதலிய பழக்கமடையும்படிசெய்தல் ஒருவாறு கூச்சலடங்குவதற் கேதுவாவதுமன்றி, ஒழுங்குண்டாகவும் தீவிரமாய் வேலைமுடியவும் மேதுவாகும். ஆகவே உபாத்தியாயர் இவ்வித பழக்கம் மாணாக்கருக்கு அமைத்துவைக்கும்படி கருத்துள்ளவரா யிருத்தல்வேண்டும்.

சிறுவர் கல்விப்பயிற்சி III.

குழந்தைகளிடத்தில் காணப்படுகிற இவ்வொருபொதுவானகுணம் யாதெனில், கவனமாக ...த்து பூராயமாய் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்கிற விரு... கண்ணுக்குத் தென்படும் ஒவ்வொருவஸ்துவும் குழந்தை...லையாகக் காணப் படுகிறதாதலால், அதை விவரமாக அறியவேண்டுமென்கிற ஆசை உண்டாகின்றது. ஆசையினாலே தான் குழந்தை

கள் தங்கள் கண்ணுக்குத் தென்படும் வஸ்துக்களைத் தொட்டுத் தடவித் தூக்கிப் பார்த்து அதென்ன இதென்னவென்று கேட்கின்றனர். அந்தக் கேள்விகளுக்கு பதில்சொல்வது தொந்தரவு என்று குழந்தைகளைச் சும்மாயிருவென்று சொல்வோமேயானால் இந்த உலகத்தைப் பற்றி நீங்கள் ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாம், ஒன்றையும் பார்க்கவும், கேட்கவும் வேண்டாம், மூடர்களாகவே யிருங்கள் என்று சொல்வது போலாகும். அப்படிக்கின்றிக் குழந்தைகள் கேட்ட மாத்திரத்தில் நல்ல அறிவைப் புகட்டுவதற்கு இதுவே நல்ல தருணம் என்று தீர்மானித்து, பார்த்தல், கேட்குதல், மோர்தல், ருசித்தல், தொடுதல் ஆகிய ஐம்புலன்களையும் குழந்தைகள் தாங்களே சரியாகப் பிரயோகித்தும், நன்றாய் யோசனைசெய்தும், அனுபவமாகப் பரீக்ஷைகளைச் செய்து பார்த்தும், கண்ணில்படும் ஒவ்வொருபொருளினுடையவும் பெயர், தன்மை, உபயோகங்களைத் தெரிந்து கொள்ளும்படி, ஏவிவருவோமாகில் அதனால் உண்டாகும் நன்மைகள் விசேஷமானது. ஐம்புலன்களை பிரயோகித்தும், யோசனைசெய்தும், அனுபவமாகப் பரீட்சைகளைச்செய்து பார்த்தும், பொருட்களின் பெயர், தன்மை, உபயோகம், இவைகளைத் தெரிந்து கொள்ளுவது சாத்தியந்தானென்றும், அப்படிப் பொருட்களின் பெயர், தன்மை, உபயோகங்களைத் தெரிந்து கொள்வதினால் குழந்தைகளுக் குண்டாகும் பிரயோஜனங்கள் இப்படிப்பட்டதென்றும் ஒருவாறுவிளக்கிக் காட்ட முயல்வோம்.

கண்ணினால் பார்ப்பதினால் தன் கண்ணுக்கெதிரில் பொருள் இருக்கிறது அல்லது இல்லை யென்பதையும், கண்ணில் தென்படும் பொருட்களின் உருவம், சாயல், நிறம், இவைகளையும் ஒரு குழந்தை தெரிந்து கொள்ளலாம். பந்து மேஜையின் பேரிலிருக்கிறது என்பதும், அது எலுமிச்சம் பழத்தளவு உள்ளதென்றும், அம்மானையைப்போல உருண்டையாயிருக்கிறதென்றும், மஞ்சள் நிறமாயிருக்கிறதென்றும், அதைப்பார்த்தால்மட்டில் தெரியுமேயொழிய மற்றபடி தெரியமாட்டாது. பார்த்த பொருளின் பெயர் பந்தென்பது பிறர் சொல்லக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமேயொழிய சுயமாய்த் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதல்ல. சந்தனம் நல்ல வாசனையுடையதென்பதையும், கசுமாலஜலம் துர்நாற்றமுள்ளதென்பதையும் மோர்தலால் அறியலாமேயொழிய அப்படித்தெரிந்து கொள்ள வேறுவழியில்லை. இதுபோலவே ஒருபொருள் தித்திப்பாகவும், மற்றொருபொருள் புளிப்பாகவும், வேறொன்று உவர்ப்பாகவும் இருக்கிறதென்பதும் ருசிபார்த்தேதெரிந்து கொள்ளவேண்டும். பின்னும் ஒன்று கடினமானதும் மற்றொன்று மிருதுவானதும், ஒன்று காங்கையானதும் மற்றொன்று குளிர்ச்சியானதும், ஒன்றுகனமானதும் மற்றொன்று இலேசானதும், ஒன்றுகட்டியானதும் மற்றொன்று தூளானதுமாகப் பொருள்கள் பலபேதப்பட்டிருக்கின்றனவென்பது பொருள்களைத் தொட்டுப் பார்த்தே தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்விதமாகப் பொருள்களின் தன்மை ஐம்புலன்களையும் பிரயோகித்தே தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறதென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோலிருக்கின்றது. பொருட்களின் தன்மையைத் தெரிந்து கொள்ளுகிறதினால் சிறுவர்களுக்குண்டாகிற பிரயோசனமென்னவென்பதை யோசித்துப் பார்ப்போம். பொருட்களுக்குரிய சரியான தன்மையை அறிகிறதினால் தான் அப[illegible] அனேகவிதமாய் பிரயோசனப் படுத்த ஏது உண்டாகிறது. போஜனம், வஸ்திரம், [illegible] வீடுமுதலிய [illegible]ருட்கள் சிறுவர்களுக்கு மிகவும் பிரயோஜனமுள்ளவை [illegible] ஆக்ஷேபம் இல்லை. அவைகளில் போஜன பதார்த்தங்களின தன்மை[illegible]யாமல் சிறுவர்கள் உட்கொள்வார்களாகில் அதனால் அவர்கள் சுகத்திற்கும்

ஜீவனுக்கும் மோசங்கள் சம்பவித்துவிடும். போஜனபதார்த்தங்களின் தன்மை தெரிந்திருந்தால்தான் சிறுவர்கள் இது பிரயோஜனமுள்ளது, இது தீங்குள்ளதென்று பகுத்தறிந்து நல்ல உணவை உட்கொள்ள ஹேது உண்டாகும். உதாரணமாக மனுஷன் புல்லைச்சாப்பிடுவானு வென்பதையும், அல்லது மாட்டுக்கு மாமிசத்தைப் போடலாமா வென்பதையும் சிறுவர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்காக அவைகளின்தன்மை யின்னதென்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டுவது அவசியம்.

மேலும் வஸ்திரங்கள் சிறுவர்களுக்கு மிகவும் அவசியமானவைகளாயிருக்கின்றன வென்று சொல்லுமல்லவா. பொருட்களின் சரியான தன்மையை அவர்கள் அறிந்திருந்தால் மட்டும் தகுதியான வஸ்திரங்களை அவர்கள் சம்பாதித்துக் கொள்ள இடமுண்டாகும். பருத்திநூல் புடவை அல்லது வேஷ்டிக்குப் பதிலாகக் கடுதாசு அல்லது இலைகளை நாம் தரிப்போமானுல் அதினுல் நமக்கு எவ்வளவு தொந்திரவுசேரும்? மிகவும் குளிர்ந்தகாலத்தில் பருத்திநூல் அல்லது பட்டு நூல் உடைகளையும், அதிக உஷ்ணகாலத்தில் பிளானல் அல்லது கம்பளித் துணி உடைகளையும் நாம் உபயோகப் படுத்தினுல் எவ்விதமாயிருக்கும்?

பின்னும் நெருப்பும் அவசியமானபொருளே. வைக்கோலைக்கொளுத்தி நெருப்பு உண்டாக்கி விறகுக்குப்பதிலாக கல்லுகளை உபயோகித்தால் நெருப்பு எரியுமா? விறகு எரியக்கூடிய வஸ்து வென்பது நமக்குத்தெரிந்திருக்கிறதினுலல்லவா இஷ்டமானபோது அதைப் பிரயோகித்து நெருப்புண்டாக்கி எவ்வளவு நேரத்திற்கு அவசியமோ அவ்வளவு நேரமும் எரிந்து கொண்டிருக்கும்படிசெய்யத் தெவாயிருக்கிறது.

கடைசியாக வீடுகளும் நமக்கு அவசியமானதுதான். பொருட்களின் சரியான தன்மையை அறியாவிட்டால் சவுக்கியமான வீடுகளை கட்டுவதற்கு இடமிராது. பச்சை மண்ணினுல் சுவர்களைக்கட்டினுல் அவைகள் மழைகாலத்தில் மிகவும் ஈரமுள்ளவைகளாகவும் உஷ்ணகாலத்தில் வெடிப்புள்ளவைகளாகவும்போம். மேலும்வீடுகளுக்கு ஓடுமுதலிய வைகளைக்கொண்டு மேற்கூரைபோடாமல் கடுதாசுகள் அல்லது துணிகளைக்கொண்டு வீடுகளைமூடினுல் ஒரே ஒரு பலத்தமழை பெய்யுமானுல் அவ்வீடுகளுக்குள் வாசம்பண்ணுகிறவர்களுக்கு எப்படியிருக்கும்?

இந்த திருஷ்டாந்தங்களினுல் பொருட்களின் தன்மைகளைச் சிறுவர்கள் அறிந்திருக்கவேண்டியது அத்தியாவசியமென்றும், அப்படி அறிந்திருந்தால் மட்டில் பொருட்களை அநேகவிதமாய் உபயோகப்படுத்தக் கூடுமென்றும் நாம் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். ஆகையால் சிறுவர்களிடத்தில் இயற்கையாயுள்ள பொருட்களைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ள வேண்டு மென்கிற விருப்பம் பின்னிட்டு அவர்களுக்கு அளவிறந்த நன்மைகளைக் கொடுக்கத் தக்கதாயிருக்கிறதென்றும், பால்யந் தொடங்கி அந்த விருப்பத்தை நல்ல வழியில் சொல்ல விட்டு புதிது புதிதான அநேக உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்டு அறிவு விர்த்தி யடையும்படியான வழியில் அவர்கள் நடத்தப் பட வேண்டு மென்றும் நமது சென்னைத் துரைத்தனத்தார் தீர்மானித்து, அவ்விதமாக அறிவு விர்த்தி செய்வதற்கும் திரவியசகாயம் செய்வதாக

திரவியசகாயச் சட்டத்தில் விஷய மூலப்பயிற்சி அல்லது பொருட்பாடம் என்ற பாடத்திற்கும் திரவியசகாயம் செய்யப்படுமென்பதாகக் கண்டிருக்கிறது. இந்த உபயோகமுள்ளபாடத்தில் பிரதிவகுப்பிலும் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டிய அம்சங்கள் இன்னதென்பதையும் அவைகளைப் போதிக்கவேண்டிய மாதிரியைப்பற்றியும் அடுத்த சஞ்சிகையில் விவரிக்கப்படும்.

உபாத்திமை தொழிலின் சிறப்பு.

எத்தொழிலினும் உயர்ந்தது உபாத்திமைத் தொழிலென்று முன்னொரு சஞ்சிகையில் சொல்லியிருக்கிறோம். அநேககாலம் உபாத்திமைத்தொழில் மிகச் சிறப்புடன் நடாத்திவந்த ராமசுவாமி அய்யர் இறந்தகாலத்தில் அந்நாட்டுக் குடித்தனக்காரர்கள் அவர்செய்துவந்த நன்மையை யோசித்தும், அவர்நடந்துகொண்ட நன்மாதிரியை எண்ணியும், அவர்ஞாபகம்தங்களுக்கு இருக்கக்கருதி, அவர்போல் சிலைவார்த்து அச்சிலை வைக்கும் பீடத்தில் "உபாத்தியாயர் ராமசாமிஅய்யர்" என்று எழுதியிருப்பதை வழிப்போக்கராகிய எம்போன்ற உபாத்தியாயர் ஒருவர் பார்க்குங் காலத்தில், இத்தொழிலைக்குறித்து அவர் மனதில் எவ்வித எண்ணம் உண்டாகுமென்பதை யாம் எழுத முயலாது இப்பத்திரிகையைப் படிக்கும் நேயர்கள் மனதில் எண்ணிக்கொள்ளும்படி விட்டுவிடுகிறோம். ராமசுவாமி அய்யர் தம் ஆயுள்காலம் செலவழித்த விதம் யாம் யோசிக்குமளவில் சிலைப் பீடத்தில் உபாத்தியாயர் என்றரைந்து இருக்கும் வார்த்தையின் அர்த்தம் பூர்ணமாய்ப் புலப்படுகிறது. அப்பெரும் பட்டத்துக்கு அவர் சுதந்தரவாளன்று என்று சொல்பவர்யாவர்? ஆனால் நமக்குத் தெரிந்த உபாத்தியாயரில் எத்தனைபெயருக்கு இவ்வரும் பட்டம்தகும்? அநேக இடங்களில் உபாத்திமைத்தொழிலின் சிறப்புக் குன்றிபோயிற்று. இது தப்பென்று மறுத்துச்சொல்வதெம கருத்தன்று. உபாத்தியராயிருப்பது கௌரவ ஈனமென்று பலர் நினைக்கிறார்கள். என்னபோயும்போயும் 'வாத்தி'த் தொழிலாசெய்கிறீர் என ஏளனமாய்க்கேட்பவர் பலர். இதற்குக் காரணம் என்னவென்றுசற்றுக் கவனிப்போம். உபாத்தியாயர் தொழிலின் அருமை பெருமையும், அத்தொழிலை செய்ய முயல்வோரிடத்தில் இருக்கவேண்டிய குணவிசயங்களையும் சற்றேனுமறியாமல் உபாத்தியாயர் எனும் பட்டத்தை வகித்துவருபவரின் எண்ணிக்கை சிறிதோ? நல்லவேலை யகப்படுமளவும் உபாத்தியாயராயிருக்கலாம் என்னும் எண்ணத்துடன் கூடின சிறுவர்களால் இத்தொழிலுக்குச் சிறப்புண்டாகுமோ? சாப்பாட்டுக்கில்லாத ஈனசாதிப் பெண்பிள்ளைகள் மிகச் சொற்பகல்விகற்று, தம்மைப்போல் சிறிது கல்விகற்றவர்களும் மேலதிகாரிகளுமாகிய ஆங்கிலேய பெண்பிள்ளைகளிடம், புலமைப்பட்டம (certificate) பெற்று உபாத்தியாயினிகளாகு மவர்களால் இத்தொழிலுக்குச் சிறப்புண்டாகுமோ? இவர்களால் இத்தொழிலின் மதிப்புக்குன்றுமேயன்றிப் பெருமையுண்டாகாது. நல்ல உபாத்தியாயருக்கு பொருந்திய குணம் யாதொன்றுமில்லாமல் பணவாசை உடையவர்களாய் இவ்வுத்தியோகம் செய்பவர் அநேகர் உளர். கற்பிப்பதின் முறை சிறிதேனு மறியாதவர்கள் கூட இத்தொழிலில் பெரும் உத்தியோகம் வகிக்கிறார்கள். அறிவைக்குறித்த சாஸ்திரத்துக்கும், அவ்வறிவை விர்த்தி செய்யவேண்டிய பழக்கத்துக்குமுள்ள சம்பந்தம் தெரியாதவர்களாயுமிருக்கிறார்கள். கற்பிக்கவேண்டிய

பாடங்களை மட்டும் அறிதல் உபாத்தியாயருக்கு போதாது. கற்பிக்கு முறைமையும், மனிதர்களின் இயற்கையைக் குறித்த அறிவும், மனிதர்களிடத்தும், அவர்கள் குடும்பத்தினிடத்தும், விசுவாசம் உடையவர்களா யிருக்க வேண்டும். மேலும், பூர்ணமாயும் கிரமமாயும் மனதை விர்த்திசெய்ய அறிந்திருத்தல் வேண்டும். திடமனதும், எச்சங்கதியையும் நன்றாய் கிரகிக்கும் புத்தி கூர்மையும், தெளிவான அறிவும், தன் தொழிலின் பெருமையை உயர்த்துவதில் அதிக நாட்ட முடையவராயு மிருக்கவேண்டும். ஒருவருக்கு இக்குணங்கள் அமைந்திருந்தாலொழிய உபாத்தியாயர் வேலைக்கு அருகரல்லர் எனப் பெற்றோர்களும், இன்ஸ்பெக்டர்களும் உணர ஆரம்பிக்குமளவும் நம் தொழிலுக்குச் சிறப்புண்டாவதரிது.

சிறந்த உபாத்தியாயர்கள் வேண்டுமென்கிற சித்தாந்தம் அங்கீகரிக்கப்பட்டால் அவர்கள் சம்பள விஷயத்துக்கு கூடவே கெதிமோட்சம் கிடைக்கும்' உபாத்தியாயர்களுக்குச் சம்பளமிகவும் கொஞ்சம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒரு உத்தியோகஸ்தன் வீட்டில் சமையல்செய்பவனுக்குச் சாப்பாடுடன் 7, 8 ரூ. வரையில் சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். சாப்பாடு மட்டில் குறைந்தது ரூ. 5 ஆகும். ஆகத்தணிந்த சம்பளம் ரூ. 12. இப்பத்திரிகைவாங்கும் உபாத்தியாயர்களில் இந்தச் சம்பளத்துக்குக் குறையாமல் வாங்குபவர்கள் எத்தனை பேர்? அய்யோ? உபாத்தியாயர் வேலை சமையல் செய்யும் வேலைக்கும் தாழ்ந்ததோ?

சரியாய் வித்தை போதிப்பதின் நிலைமையை உயர்த்துவதற்கும், உபாத்தியாயர்கள் கண்ணியங்காரஸியமாயிருக்கச் செய்வதற்கும் வழி இதுவோ? ஒவ்வொருதொழிலும் உலகத்தாரால் மதிக்கப்படுவது தாம் பெறும் ரூபாயின் தொகையாலல்லவோ? பொருள் குவையன்றோ அண்டை அயலாருக்கு மதிப்பு உண்டாக்குவது? நாகரீகம், வித்தை, நற்செய்கைகள் உண்டாவது பொன்னாலல்லவா? தற்காலத்தில் உபாத்தியாயருக்குக் கொடுக்கப்படும் சம்பளம் நாடோடியாய் ஜீவனம் செய்தவற்கே போதும் போதாமையாகும். உபாத்திமைத் தொழிலில் தேர்ந்தவனுக்கு இந்தச் சம்பளம் போதாது. மேலும் அவர்கள் அதிகமாகப் பெற உரியவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவ்வுபாத்தியாயருக்குச் சாப்பாட்டுக்கு மட்டுங்கொடுத்தால் பின்வருவனவற்றுக்கு எங்குபோவார்? பள்ளிகூடப் பாடபுத்தகங்கள், இன்னும் வேண்டிய புத்தகங்கள், தன் தொழிலைக்குறித்தும், லோகவிடயங்களைக் குறித்தும் பிரசுரமாகும் பத்திரிகைகள், நல்ல உணவு, சுத்தமான உடுப்பு, குடியிருக்க நல்ல ஜாகை இவைகளெல்லாம் அத்தொழிலுக்கு பிரதானமானவைகளாம். இவைகளெல்லாந் தானங் கொடுப்பாராரோ? இவைகளில்லாமல் தன் புத்தியையும், தொழிலையும் விர்த்திசெய்வதெப்படி? ஆகையால் தன் தொழிலின் பயிற்சியில் தேறவும், லோகத்துக்கு உபயோகமாயிருக்கவும் ஆகிய இந்த அவசியகரமானவைகளுக்கெல்லாம் பணமே ஆதிகாரணமாகையால் 'இப்பாழும்பணம்' பிரதானமாய் வேண்டுமளவு இல்லாவிட்டால் என்செய்வது? தன் தொழிலில் பிரியமுள்ளவரும், தன் வித்தையின் விர்த்தியைக் கருதுவருமான உபாத்தியாயர் தம் தொழிலுக்கு சம்பந்தமான புஸ்தகங்களையும், பத்திரிகைகளையும் படித்து தான் பாடஞ்சொல்லவேண்டிய வழிகளை அறிவதிலும், முறமுறப்பான உடுப்புகள் உடுத்திக்கொள்ளுவதிலும், தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவைகளை சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளுவதிலும், மிக்க

நாட்ட முடையவராயிருப்பர். புத்தகத்தைப் படிக்கக்கற்றுக் கொடுப்பது மட்டுமேயன்றி, தான் நடந்துகொள்ளும் நடத்தைபோலும், தான் உடுக்கும் உடுப்புப்போலும், தான் வசிக்கும் மாதிரிபோலும், பிள்ளைகளும் பார்த்து நடக்க ஏதுவாக விருக்கவேண்டும். பிள்ளைகளின் நடத்தையைச் சீர்ப்படுத்த முயல்வதே நல்ல உபாத்தியாயரின் பெருங் குணமாம். இது வீட்டிலானாலும் சரி, பள்ளிக்கூடத்திலானாலும் சரி; உபாத்தியாயருக்கு நல்லசம்பளம் கொடுப்பது அவர் விர்த்திக்கேயன்றி பிள்ளைகளின் விர்த்திக்குக் கூட நன்மையாம். நல்ல உபாத்தியாயர்கள் பணவாசையால் வேலைசெய்யாவிட்டாலும், நல்ல கூலிகொடுப்பதால் வேலையை மிகவும் நன்றாய்செய்ய வேலைக்காரனுக்கு இஷ்டமிருக்குமென்பது எல்லோரும் அங்கிகரிக்கக் கூடியவிஷயமே. பாடம் நன்றாய்ச் சொல்லிக் கொடுப்பதென்றால் பள்ளிக்கூடம்நல்லபள்ளிக்கூடமென்றும், பிள்ளைகள் நன்றாய்ப் போதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதுமேயாம்.

(இன்னும்வரும்.)

உபாத்தியாயர் மாணாக்கரோடு நன்றாய்ப் பழகியிருக்கவேண்டும்.

உழவன்தான் உழுது பயிர்செய்யும் பூமியின் கூறுபாட்டை அறிந்தாலல்லாமல் அதில் பயிரிடுவதும், தோட்டம்வைப்பதும் நன்றாய்ப்பயன்படாது. அவ்வாறே உபாத்தியாயர் தமது மாணாக்கர்களின் தன்மையை அறியாது பாடஞ்சொல்லுவதினால் சிறிதும் பயன்படமாட்டாது. மாணாக்கர்களின் திறமையை அறிந்துகொள்ளாமல் தமது மனப்போக்கின்படியெல்லாம் பாடஞ்சொல்லுவதினால் என்ன பயனுண்டாகும்? உபாத்தியாயர் வகுப்பிலுள்ளோர் யாவரையும் பாடத்தை நெட்டுருப்போட்டு ஒப்பிவிக்கவேண்டுமென்றால் அது சாத்தியப்படுமா? ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் சக்தியிருக்கும். உபாத்தியாயர் அந்தச்சக்தியை அறிந்து அதற்குத்தக்கபடி பாடஞ்சொன்னால் மட்டுமே தப்பாது பலிக்கும். பெரும்பான்மையாய் உபாத்தியாயர்கள் மாணாக்கர்களின் குணாகுணங்களை யறிந்துகொள்ளாமல் பாடஞ்சொல்லப் புகுவதினாலே தான் பட்ட பிரயாசமெல்லாம் வீணாய்விடுகிறது. சிறு பிள்ளைகள் அறியாமையால் ஏதேனுங் குற்றஞ்செய்தால் அதைக் குற்றமென்றுகொண்டு அதற்காக அவர்களைத் தெண்டிப்பது அறியாமையேயாம். சில உபாத்தியாயர் மாணாக்கரின் தன்மையை அறிந்துகொள்ளாமல் அவர்களைப் பகைக்கின்றதனால் அவர்கள் ஆயுள் காலமெல்லாம் அவர்களை வெறுக்கிறதுமுண்டு. ஒரு இடையன் தன் மந்தையிலுள்ள ஒவ்வொருமாட்டின் தன்மையை அறிந்து அந்த மந்தையை நன்றாய் அடக்கி மேய்த்துவருகிறதை நாம் பார்க்கவில்லையா? ஒவ்வொரு உபாத்தியாயரும் தமது பாடசாலையிலுள்ள சிறுவர்களின் தன்மையை அறிந்துகொண்டபின்பு பாடஞ் சொல்லப்புகுந்தால் அது சிறிதும் வீண்போகாது. நாம் சிறுவர்களைக் கண்டிக்கும்போது, நாம் சிறுவர்களாயிருந்தகாலத்தில் நம்மை நமது உபாத்தியாயர் கண்டித்தது நமக்கெப்படியிருந்ததென்பதை நினைத்துப்பார்க்கவேண்டும். நமது குழந்தைகள் நமக்கு எவ்வாறு நடக்கின்றனவென்பதையும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இவற்றையெல்லாம் அறிந்து

கொண்டால்தான் உபாத்தியாயர் தமது மாணாக்கர்களெல்லோரையும் புத்திர வாஞ்சையோடு நடத்திப் பிரசித்திபெறுவது எளிதாயிருக்கும். பாடஞ்சொல்லும்போது கண்ணுங்கருத்தும் எங்குமிருக்கவேண்டும். நாம் சொல்லும்பாடமாவது அவர்களுக்கு இனிமையாயிருக்கிறதென்பதும், இல்லையென்பதும் அவர்கள் முகக்குறிப்பினால் நன்றாய்விளங்கும். மாணாக்கரை அன்பாய் நடத்துவதே சிறந்தது. நல்ல உபாத்தியாயர் தமது மாணாக்கர்களைப் பாடசாலையிலோ அல்லது வெளியிலேயோ எங்கேகண்டாலும் அவர்களைக்கண்டு முகமலர்ச்சி கொண்டு பேசவேண்டும். மாணாக்கர்கள் தங்கள் உபாத்தியாயரைக் காணுந்தோறும் அவர்களுக்கு ஆசையுண்டாகும்படி தக்கவண்ணமாய்ப் போதிப்பவரே சிறந்த உபாத்தியாயராவார்.

"உவப்பத்தலைக் கூடியுள்ளப்பிரித
லனைத்தே புலவர் தொழில்."

நல்ல உபாத்தியாயர்.

"நல்ல தாய்தந்தையர்களையும், சிறந்த உபாத்தியாயரையும் நான் பெற்றிருந்தது கடவுளுடைய அருளினாலேயாம். ஏனெனில், நான் எனது தாய் தந்தையர்களுக்கு எதிரில், பேசினாலும், மௌனமாயிருந்தாலும்; நின்றாலும், சென்றாலும், உண்டாலும், உறங்கினாலும், இன்புற்றிருந்தாலும், துன்புற்றிருந்தாலும், தெய்த்தாலும், விளையாடினாலும், குதித்தாலும் அல்லது இன்னும் வேறென்னசெய்தாலும் பயபக்தியோடு செய்யவேண்டுமேயல்லாது மற்றப்படியல்ல; நான் எந்தவிஷயத்திலானாலும் சிறிதேனும் பிழைசெய்வதைக்கண்டால் அவர்கள் எவ்விதத்திலாயினும் என்னைக் கண்டித்துத் தண்டியாமலிரார்கள். நான் எனது உபாத்தியாரிடம் பாடங்கேளாத காலமெல்லாம் எனக்கு நரக வேதனையாயிருந்தது; அவர் எனக்குப் பாடஞ்சொல்லும்போது அது அமிர்தம் போலாய், பொழுதுபோகிறதுந் தெரியாமலிருந்தது." என்றுரோகர் ஆஸ்சம் என்னும் பண்டிதர் தாம் அனுபவித்தறிந்தபடி எழுதிவைத்திருக்கிறார்.

மேகத்தைப்பற்றிய பாடம்.

1-வது. மேகத்தின் தோற்றம்—மேகம் நமது தலைக்குநேரே ஆகாயத்திலிருப்பது. அது சிலவேளைகளில் சிறிதாயும், சிலவேளைகளில் மிகப்பெரிதாயுமிருக்கும். சில சமயங்களில் மேகத்துக்குமேலே மேகமும், அவ்விரண்டிற்குமிடையில் ஆகாயமிருப்பதுமுண்டு. மேக[illegible]து வேறு வேறு வடிவங்கொண்டிருக்கும். அவ்வுருவங்கள் [illegible] மாறினவண்ணமாயிருக்கும். அப்படியே சிறியது பெரியதாயும், பெரியது சிறியதாயும் மாறுவதுமுண்டு. ஒவ்[illegible]த்தில் வெகு தூரமளவும் பரந்திருப்பதுமுண்டு. சில சமயங்களில் அடர்ந்திருக்கும். சிலவேளைகளில் மிகமெல்லியதாயிருக்கும். சிலவேளைகளில் உபாயமாய்ப் பூசினாற்போலப் பட்டை பட்டையாய்ப் பல

நிறமுடையதாயிருக்கும். கோடைகாலத்தில் மேகங்கள் வெவ்வேறு உருக்கொண்டு ஆகாயத்தில் சலிப்பதைக்காண்கையில் எவ்வளவு அழகாயிருக்கும்!

2-வது. மேகத்தின் உபயோகம்.—மேகங்கள் எப்பொழுதும் சலித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றனவே; அதெப்படி? அவைகள் காற்றினால் அவ்வாறு கொண்டுபோகப்படுகின்றன. மேகத்தைப் பார்ப்பதினால் காற்றினது வேகம் இவ்வளவென்றுதெரியும்; சில சமயங்களில் மேகத்தின் அசைவு கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் வெகு மந்தமாய் அசையும்; அப்படிக்கின்றி வேறு சில சமயங்களில் வெகுவேகமாய்ச்செல்லும். அவைகள் எதைக்கொண்டு போகின்றன? மழைபெய்வது, பனிக்கட்டிவிழுவது, ஆலங்கட்டி மழைபெய்வது எல்லாம் மேகத்தினின்றேயாம். கடலிலுள்ள ஆவியை இழுத்துக் கொண்டுவந்து பூமியில் மழையாகப்பெய்யும். இவ்வாறு மழைபெய்யாவிடில் என்ன? எல்லாம் நஷ்டம்

"விசும்பிற்றுளி வீழினல்லான்மற்றாங்கே
பசும்புற்றலை காண்பதரிது."

என்றபடி இவ்வுலகில் மழையில்லாவிட்டால் புல்லும்முளைக்கமாட்டாது.

மலைகளிலே பெய்கிறமழையானது பூமியில் நன்றாய்க்கசிந்து ஊற்றுகளாகவும், ஆறுகளாகவும்பெருகி உலகத்தாரை உண்பிக்கும். நமக்கு மேகமில்லாதிருந்தாலென்ன? மேகமில்லாதிருந்தால் உலகம் பாழ்த்துப்போகும். ஏனெனில், அதுதான் மழையாகப்பெய்கிறது. கோடைகாலத்தில் ஒவ்வோர் சமயங்களில் கார்மேகம் ஆகாயத்தில் ஒரே பெருங்கூட்டமாய்க்கூடி நிழலிட்டுச் சூரியனைமறைப்பதை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா? மழைகாலத்திலோ வென்றால் சில வேளைகளில் சூரியனைக் கண்ணிற்பட வொட்டாமல் அந்தகாரமாய் மறைத்துவிடுவதுமுண்டு. ஒவ்வோர்வேளைகளில் மேகப்படலமானது வெயில்மறைந்து உடம்பின்மேலே படாமல் குடைபோலமறைப்பதுமுண்டு.

உபாத்தியாயர் கவனிக்க வேண்டிய சிலவிஷயங்கள்.

பின்சொல்வனவற்றில் அநேக சங்கதிகள் நடவடிக்கையில் கொண்டுவருவது சாத்தியமில்லாதவைகளாகதோன்றினும், நம் தொழிலைக்குறித்து மனதுருகி, இத்தொழிலின் பழக்கத்திலுள்ள கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைத்தம் வெளிப்படையாக நம்முடைய சாதகத்துக்கு எடுத்து விளக்கியிருக்கிற மகான்களுடைய அபிப்பிராயங்களைகண்டறிந்து, நம்மாலியன்றமட்டும் அச்சித்தாந்தங்களை அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவருவது நமதுகடமை என்பது எமது அபிப்பிராயம்.

கோயதி என்பவர் சொல்வதாவது:—மிகவும் ... டியாயும் புத்தியை அதிக நுட்பத்துடன் பிரவேசிக்கச்செய்வது ... விரும்புவித்தினவைகளாயுமுள்ளவைகளைக்கொண்டு திர்ப்தி அடைவதற்கு ... கள் எண்ணம் செல்லும். இப்படிச்செய்வதால் புத்தியும், தீவிரமும் மழுங்

படும்; விந்தையும் பூர்ணமுமடைந்தவைகளில் ஞியாபகம் பிரவேசியாது போம்; ஆனாலோ பின்சொன்னவைகளை அறியும் சக்தியை எவ்விதத்தேனும் வளரச்செய்ய முயலவேண்டியது ஒவ்வொருவர்கடமை. இன்பமுண்டாக்கத்தக்க இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களை அனுபவியாது இருக்கயாருக்குத் தான் மனமொப்பும்? முதல் திறமானவைகளை ஆண்டு அனுபவித்து ருசி பார்க்காததால் தான், புதியவையாயிருந்தால் போதுமென்றெண்ணி வேறூன்றி நெடுநாளிராத அற்பவிஷயங்களில் அனேக ஜனங்கள் சந்தோஷமடைகிறார்கள். இவ்விதமாக நெடுந்தூரஞ்சொல்லி, பிரதி மனிதனும், பிரதிதினமும், ஒரு சிறிய பாட்டுக்கேளாமலும், ஒரு சிறிய வெண்பாபடிக்காமலும், லட்சணமமைந்த ஒருபடத்தைப் பாராமலும், கூடுமானால் ஞியாயத்துடன் சில வார்த்தைகள் பேசாமலுமிருக்க வொண்ணாதென்றுமுடிக்கிறார்.

உபாத்தியாயர்களாகிய நாம் இவ்விஷயங்களைப் பிரதிதினமும் ஞ்யாபகத்துக்குக் கொண்டுவராமலிருத்தல் பிசகாகும். ஊர்க்குருவி சத்தமானாலும், சங்கீதம் காதில் தினேதினம் விழாமலிருக்கக்கூடாது. சிறியதானாலும், நற்குணம் போதிக்கும் வெண்பாவொன்று படிக்காமலிருக்கலாகாது. ஆலயத்தினுடைய அல்லது, போர்க்களத்தினுடைய படமொன்று கிடைக்காவிட்டாலும், அத்தலத்தை மனக்கண்ணாலாவது பார்வையிடவேண்டும். பேசுதற்குதக்க சினேகிதர்களகப்படாவிட்டால் நம்முடைய மாணாக்கர்களிடத்தாவது பேசுமளவு நியாயத்துக்குட்பட்டு புத்தி சாதுரியமாய்ப் பேசவேண்டும். தினக்கட்டளையாகிய சங்கீதம், வெண்பா, படம், அறிவிற்சிறந்த வார்த்தைகள் எங்கு கிடைத்தாலும் அவ்விடஞ்சென்று தப்பாமல் அனுபவித்துவந்து, அவைகளை விசிதமாகப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்தக் காலம்வரும்போது, நமக்கு மிக்க சந்தோஷமும் அறிவுமளித்த இவ்விலையற்ற ஆஸ்தியை நமது மாணாக்கருடன் நாமும் அனுபவிக்கவேண்டும். இவ்விஷயங்களைப் போதிக்குங்காலையில் நாமனுபவிக்குஞ் சந்தோஷத்துக்கு குறையாமலும், சில சமயங்களில் அதிகமாகவும், வகுப்பிலுள்ள மாணாக்கர்கள் சில வேளைகளில் உணருவதுண்டு. நெடுநாளும் ஞாயாபகமிருக்கும்படி அவர்கள் மனதில் சங்கதிகளை உணரச்செய்தற்குத் தருணமிதுவே. மனதிற்குச் சந்தோஷமும், கண்ணுக்கு நாணயமும் உடைய வஸ்துக்களை மனதில் பதியச்செய்வதற்கும் தருணமிதுவே; இதனால் நெடுநாளுமிருக்கத்தகுந்த ஒரு இன்பத்தை உண்டாக்குவதுந்தவிர, இதுபோன்ற வேறனேக இன்பங்களை உண்டாக்குங் கருவியாகும்.

ஒருவர்வீட்டுக்கு மற்றொருவர் வந்தகாலத்தில் நடக்கும் மரியாதையாலும் அன்பாலுமே ஒருவருக்கொருவர் பெரியவர்களில் சினேகமுண்டாவது. தன் சினேகிதர்களிடத்தில் நடந்துகொள்ளு மரியாதைபோல், தங்களையும் உபாத்தியாயர் நடத்தவேண்டுமென்கிற விருப்பம் மாணாக்கர்களுக்குண்டு. உபாத்தியாயர் நல்லெண்ணத்துடனும், மரியாதையுடனும் மாணாக்கர்களைச் சந்திக்குங்காலையில் அவர்களைச் சரிசமானமாய்நினைத்து அவர்களிடத்தில் பேசினால், அதிலேயே அவர்களுக்கு ஒரு ஆனந்தம். இளைப்பாறும்பொருட்டு, சந்தோஷகரமும் தேகவலிமைக்கு சாதகமுமான வேலைகளில் (விளையாட்டுகளில்) மாணாக்கர்களுடன் உபாத்தியாயர்கலப்பதினால் அவர்களுக்கு உண்டாகும் சந்தோஷம் இவ்வளவவ்வளவல்ல. மேலும், தன் வகுப்பில் படிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளில் பெரியவர்களாயும் புத்தி கூர்மையுள்ளவர்களாயுமிருக்கிற மாணாக்கர்களைக் காலையிலாவது, விடுமுறை நாள்களிலாவது தன் வீட்டுக்கு

வரச்சொல்லி வேடிக்கையாயும் அறிவை விர்த்திசெய்யத் தக்கதாயுமுள்ள புத்தகங்களைத்தான் படிக்க அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கச்செய்யலாம். மேலும் தன் மாணாக்கர்களை வீட்டுக்கு விருந்தினராக வரவழைத்துத் தான் எழுதியிருக்கும் படங்களையும், தான் சேகரித்திருக்கிற சாமான்களையும் அதனதன் உபயோகத்தையும் அவர்களுக்குப் போதிக்கலாம். ஆனால் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்பித்தது போதாதற்கு இவ்விடத்திலும் போதிக்கவேண்டுமென்று யாம் சொல்லவில்லை, உபாத்தியாயர் பேசுவதுபோல் பேசவும், அவர் நடப்பதுபோல் நடக்கவும், இன்னும் அவர்செய்யும் ஒவ்வொரு காரியம்போலும் தாமும் செய்யவேண்டுமென்கிற ஆவல் சிறுவர்களுக்கு அதிகமாக உளதாகையால், தான் நடந்து கொள்ளுகிறவிதமும், தாம் தம் ஓய்வுவேளைகளைச் செலவழிக்கும் மாதிரியும் அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு யாம் கூறினது. மேலும் இப்படிச்செய்வதில் பள்ளிக்கூடத்தில் கற்கும் வித்தையைவிட எண்மடங்கு அதிகமாகப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு வெளியில் கற்கலாம் என்னும் சங்கதி உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் அவர்கள் மனதில் பதியும். உபாத்தியாயர்செய்யும் விஷயங்களின் ஒவ்வொன்றும் சிறுவர்களுக்குத் தெளிவாய் அறியச்சக்தி இல்லையென்றாலும், தினம் தினம் செய்வதைவிடப்புத்தியிலும், கௌரவத்திலும் அதிகமானவிஷயங்கள் அனேகங் கற்கவேண்டியிருக்கிறது என்னும் விஷயம் அவர்கள் உள்ளத்தில் இருந்தால் போதுமானது.

(இன்னும் வரும்.)

ப்ரோபெல்.

(முன்தொடர்ச்சி, பக்கம் 104.)

நாம் இதுவரையில் ப்ரோபெலாசிரியரின் வாழ்நாளைப்பற்றிச் சொன்னோம். இனி அவர் வித்தியாவிஷயமாக இவ்வுலகத்தாருக்குச் செய்த நிலைபெற்ற நன்மைகளனைத்தையும் ஒருவாறுவிஸ்தரித்துச்சொல்லப் புகுவோம். கோட்பாடு, அநுஷ்டானம் என்று அவர் கொள்கை இருவகைப்படும்; இவவிரண்டும் ஒன்றேயாம்; அது எவ்வாறெனில், கோட்பாடு பிழையுள்ளதாயிருந்தால் அதை அநுஷ்டானத்துக்குக் கொண்டுவந்து பார்க்கும்போது அதனோடு அது சரியாய்வராது; அவ்வாறே அநுஷ்டானத்துக்கு எது சரியாய்வராதோ அது கோட்பாடாகாது தான்.

எல்லாம் கடவுளினிடமிருந்தே உண்டாகின்றன; அவை யனைத்தும் அவராலேயே வலாயதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன; எவற்றிற்கும் இறைவன் கடவுளே என்பது அவர்கொண்ட முதலாவது கோட்பாடு. இந்தச் சித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்யும்படித் தான் அவர் தமது ஆயுள் காலமெல்லாம் உழைத்தார். இதை ரோமர் என்னும் ஞானியார் விதித்த விதியோடொத்துப் பார்ப்பது நன்று.

கடவுளின் செயலாலே தான் சராசரப் பொருள்கள் காணப்படுகின்றனவென்பது அவர் கொண்ட இரண்டாவது தத்துவம்.

கடவுள் எங்குமிருந்து வேலைசெய்துகொண்டே யிருக்கிறார்; அவர் செய்யுஞ் செயலுக்கு மறைவு கிடையாது; பொருள்களின் இயற்கையே அவர் என்பது அவர் கொண்ட மூன்றாவது தத்துவம்.

ப்ரோபெலாசிரியர்கொண்ட கொள்கை மிகச்சிறந்தது; அது உண்மையோ அல்லவோ என்று நாம் சிறிதும் சந்தேகப்படவே வேண்டாம். அவர் கொள்கையின் அருமையை அக்காலத்திலுள்ளோர் அறிந்துகொள்ளமாட்டாமையினாலேதான் அவர் பெருமை அப்பொழுது நன்றாய்ப் பலிப்பதற் கிடமில்லாமற்போயிற்று.

இவ்வுலகம் ஓர் பாடசாலை; மனிதன் அதில் கல்விபயிலும் மாணாக்கன்; ஆதலினால் அவன் அறிந்துகொள்ளவேண்டியவை எவையெனின்: பாடசாலையென்பதென்ன? அதனால் மனிதனுக்கு என்ன பயனுண்டாகும்; மனிதன் படிக்கத்தக்க விஷயங்களெவை? மதவிஷயமானபடிப் பென்றாலென்ன? பௌதிகசாஸ்திரமென்றாலென்ன? கணித நூலைக் கற்பதனாலுண்டாகும் பயனென்ன? பாஷைகளைச் கற்பதெப்படி? கைத்தொழில்களின் பயனென்ன? இவ்வுலகத்தின் இயற்கையைப்பற்றி ஆழ்ந்துபார்ப்பதனால் நமக்கறிவுண்டாவதெப்படி? ஆகாயத்தின் தன்மை எப்படிப்பட்டது? பலவகையான நிறங்களைப் பகுத்தறிந்து கொள்ளுவதெப்படி? விளையாட்டுகளென்றால் என்ன? கதைகளைப் படிப்பதேன்? சிறிது தூரமளவும் அல்லது நெடுந்தூரமட்டும் போய் வருவதினாலுண்டாகும் பயனென்ன? ஒன்று முதலிய இலக்கங்களை யறிவதனாலாகும் பயனென்ன? அவ்வாறே சதுரம், வட்டமுதலிய உருவங்களை யறிந்துகொள்ளவேண்டியதேன் என்கிற பலவிஷயங்களைப் பயின்று அவற்றை யாவர்க்கும் நன்றாய் விளக்கிக் காட்டும்படி எற்றநியாயங்களால் இவை முற்றும் உண்மையென்று நன்றாய் விளக்கிக்காட்டுவார். சிறுகுழந்தைப்பருவந்தொட்டே மனிதர் கல்விபயில வேண்டுமென்பது அவர் திண்ணமாகக் கொண்ட கோட்பாடு.

"தெள்ளியவாலின் சிறுபழத்தொருவிதை
தெண்ணீர்க்கயத்துச் சிறுமீன் சினையினும்
நுண்ணிதேயாயி மண்ணல் யானை
அணிதேர்ப் புரவியாட்பெரும் படையொடு
மன்னர்க்கிருக்க நிழலாகும்மே."

என்று பெரியோருரைத்தவண்ணம், ஒரு குழந்தை மிகச் சிறிதாயிருப்பினும் இவ்வுலகத்தில் அற்புதமானவற்றைச் செய்யத்தக்க சாமர்த்தியம் அதனிடத்தில் அது பிறந்தது முதற்கொண்டே யிருக்கிறது. ஆனால் அது அப்பொழுது வெகு சூக்ஷமமாக விருக்கும். நுண்ணியதாகிய ஓர் ஆலம் வித்தை நாம் நல்ல பூமியிலிட்டு, அதற்குச் சிறிது தண்ணீர் வார்த்துவந்தால், அந்த வித்து மிருதுவாகி, முளைக்க ஆரம்பித்து, ஒரு முளை பூமிக்குட்சென்று, அதன்ஸாரத்தையுண்டு, நன்றாய் நிலத்திற்பரந்து, ஆழ்ந்து, வேராகின்றது; மற்றொரு முளைமேல்நோக்கிச்சென்று அந்த வித்தினின்று பூமிக்குள்ளே செல்லுகின்ற வேர்கள் உட்கொள்ளுகின்ற பூமியின் ரசத்தினாலும், தான் மேலே சென்று சூரியனுடைய வெப்பம், மழை, காற்று, ஒளி முதலியவற்றால் மரமாக ஓங்கி வளருகின்றது. அதன் பின்பு அந்தமரம் மிகப்பெரிதாகி ஆகாயத்தை முட்ட

வளர்ந்து, சாகோபசாகையாய்ச் செழித்துத் தளிர்த்துக் காய்த்துப் பழுத்துக் குலுங்கும். ஒவ்வொரு பழத்திலும் ஆதியில் நாம் நிலத்திலிட்ட வித்தைப் போல் எத்தனையோ வித்திருக்கும். அவ்வித்துகள் ஒவ்வொன்றிற்குள்ளும், வேர், மரம், இலைகள், முகிழ்கள், காய்கள், கனிகள், வித்துகள் எவ்வாறு அபிரிமிதமாயுண்டாகின்றன? சிறுவரும் இத்தன்மையானவரேயாம். ஆதியில் ஆலம்வித்தை நல்ல பூமியிலேவிதைத்தால்மட்டும் அது நன்றாய்முளைத்துத்தளிர்த்துச் செழித்தோங்கும்; அப்படிக்கின்றிக் களர் நிலத்திலூன்றினால் பயன்படாது. இவ்வாறேஇவ்வுலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருசிறுவரும் வித்துக்குச் சமானம்; பற்பலவாகியவித்துகளை நல்லஸாரக்ஷேத்திரத்திலிட்டுப் பயிர்செய்தால் எவ்வாறு சிறந்ததோட்டமாகுமோ, அப்படியே ஒவ்வொரு சிறுவரையும் பிறந்தது முதற்கொண்டு அவர்கருத்துக் கிணங்கத்தக்க வண்ணமாய் நல்ல ஆசிரியர்கள் அவர்களுக்குப் பாலசிக்ஷை செய்து வருவார்களேயாயின் "இளமையிற்கல்" என்ற ஔவை வாக்கியத்தின்படி அவர்களுக்குக் கல்வியறிவு நன்றாயுண்டாகும். இவ்வாறு குழந்தைப் பருவமுதற்கொண்டே, மானிடத்தன்மை இத்தன்மையதென்று அதன் கூறுபாடுகளையெல்லாம் பகுத்தறிந்த உத்தம உபாத்தியாயர்களால் விளையாட்டைப்போலப் போதிப்பிக்கப்படுவதே சிறந்த பாலசிக்ஷை. இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்பதுதான் ப்ரோபெலாசிரியரின் கொள்கை. ப்ரோபெலாசிரியர்காலத்திலே இதன் அருமையையும் பெருமையையும் அறியவல்லவர் மட்டாயிருந்ததனால், இதற்கு அவர்காலத்தில் அத்தனைபிரசித்தி யில்லாமலிருந்தது; கல்வி கேள்விகளால் மிகுந்த சீர்திருத்தம்பெற்றிருக்கிற இக்காலத்தில் இதன் பெருமையைக்கண்டு இவ்வுலகமெங்கும் இந்தக்கொள்கையே சிறந்ததென்று இதைஎப்போதும் போல அநுஷ்டித்துக்கொண்டு வருகின்றமையால், இதுவே சிறந்தபாலசிக்ஷையென்றுயார்க்கும் கரதலா மலகம்போலவிளங்குகின்றது.

(இன்னும் வரும்.)

பரீட்சைகள்.

பரீட்சைகளினால் உபயோகமுண்டென்றும் இல்லையென்றும், கெடுதியுண்டென்று மில்லையென்றும் அனேக விதமாய் தர்க்கிக்கலாம். சில விஷயங்களில் அவைகளால் மிகவும் நலமிருக்கிறதென்று உறுதியான காரணங்களினால்ருபிக்கலாமென்றாலோ, அவைகளால் பிரயோசனமில்லையென்பதற்கும் தகுந்த காரணங்கள் கூறலாம். இவ்விஷயத்தைக்குறித்து, தர்க்கிக்கும் தீர்க்கதெரிசியாயிருப்பவர்கள் இருகட்சிக்கும் உள்ள நியாயங்களை யெடுத்துரைத்து, பரீட்சைகளால் வித்தியாபிவிர்த்தியின் நல்ல எண்ணங்களைக்கெடுப்பதற் கிடமுண்டென்றும் இல்லையென்றும் சொல்லி முடிப்பது வழக்கம். ஆனால் நமது கடைமையோ, அவைகளால் விளையும் நன்மைகளையும் கெடுதல்களையும் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, நமக்கு எவ்வளவுவரையில் நன்மையுளதோ அவ்வளவுதூரம் அவைகளை உபயோகப்படுத்திக்கொண்டு, கெடுதலென்று தோன்றும் பொழுதெல்லாம் கைவிட்டுவிடவேண்டும்.

அநேகச் சிறுவர்கள் கஷ்டப்பட்டுப் படிப்பதற்கு பரீட்சை தூண்டுகோல்போல் உதவுகிறது என்பது அனுபோகமுடைய பிரதி உபாத்தியாயருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. படிப்பின் ஆசையால் படிப்பவர் சிலர், போதிக்

கும் இனிய வண்மையால் அனேகரை படிப்பாகிய ஆகாரத்தை, ஆசையாகிய பசியினால் தேடிச் சாப்பிடும்படிச் செய்யலாம். இப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் உபாத்தியாயருக்கு விசாரமில்லை. தங்களாலியன்றமட்டும் வித்தையைக் கற்றுக்கொள்ளச் செய்யும் பொருட்டு மாணாக்கர்களுக்கு ஆசை மூட்டுதற்குரிய இனிமையுடன் கற்பிப்பதற்கு ஒவ்வொரு பாடமும் தகுந்ததல்ல. மேலும் அவர்கள் ருசிக்கேற்றாப்போல் வித்தையைச் சமையல்செய்யச் சக்தியுள்ளவர்கள் சிலர் தான். தான் படிப்பதினால் அனுபவிக்கிற இன்பத்தின்பொருட்டு மாணாக்கர்கள் படிக்காவிட்டால், இவர்களிடத்தில் வேலை வாங்குவதற்கு வருஷக் கடையில்வருகிற பரீட்சையினாலுள்ள சாதகம் மற்றவைகளால் கிடைக்கமாட்டாது. இப்பரீட்சையில் தங்கள் சினேகிதர்களைவிட செம்மையாய்த் தேறவேண்டுமென்கிற ஆசையினால் அவர்கள் வகுப்பில் எடுத்துக்கொள்ளுகிற சிரத்தை இவ்வளவவ்வளவல்ல.

ஒரு வகுப்பிலிருந்து மேல்வகுப்புக்கு மாற்றுவதற்குத் தகுதியுள்ளவனென்று கண்டறியப் பரீக்ஷைசெய்யும் ஏற்பாடுபெருத்த அபாயகரமானதாயிருக்கின்றது. இது விஷயமாக நம்முடைய கோட்பாடுகள் மிகவும் தீர்மானமுள்ளவைகளாகவே யிருக்கின்றன. மாணாக்கன் மேல்வகுப்புக்கு மாற்றப் படத் தகுதி உள்ளவனென்று பரீட்சையின் முடிவினாலேயே தீர்மானிக்க வேண்டுமென்பதில் எமக்கு நம்பிக்கையில்லை. மேல் வகுப்புக்கு மாற்றும் விஷயத்தில் சொற்ப சாமர்த்தியத்தை, அல்லது ஞாபக சக்தியை எவ்வளவு கவனிக்கிறோமோ அதேவிதமாக முயற்சியோடு படித்ததையும் கவனிக்க வேண்டும். மாணாக்கன் படித்ததை எவ்வளவுதூரம் ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறானோ அதைப்பார்க்கிலும் பொதுவாய் அவனறிவு விர்த்தி யடைந்திருப்பதைக்கொண்டே அவனுடைய யோக்கியதையை கணக்கிடவேண்டும். மாணாக்கர்கள் தெளிவாய் யோஜிப்பது, படித்ததை ஞாபகத்துக்கு விரைவுடன் கொண்டுவருவது, தடங்கலன்றி மறுமொழிகூறுவது ஆகிய இவைகளில் அவர்களுக்குள்ள சக்தி ஒரேமாதிரியானதல்ல; பலதரப்பட்டது; ஆகையால் இதுவிஷயத்தையும் நன்றாய்யோஜிக்க வேண்டும். எல்லோருக்கும் கடவுள் ஒரேவிதமான அறிவை அளிக்கிறதில்லை; ஆனால் இந்தபரீட்சை ஏற்பாட்டில் இதுவிஷயங்களையும் நிலைமைகளையும் கவனிக்கிறதேயில்லை. பரீட்சை செய்பவர் தாம் நடத்தும் பரீட்சையின் முடிவினால் மாத்திரமன்றி, சிறுவர்கள் எப்படிப்படித்துக்கொண்டு வந்தார்களென்கிற விஷயத்தையும், அவர்களின் சக்தியையும், யோஜித்து மேல்வகுப்புக்கு மாற்றவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் மேல்வகுப்புக்கு மாற்றுவதற்குகூட பரீட்சை நடத்துவது நல்லகாரியமாகும். பரீட்சை ஒருதூண்டுகோலாக வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் மேல்வகுப்புக்கு மாற்றுவதற்கு வேண்டிய யோக்கியதையை அறியவேண்டுமானால் முக்கியமாய் மாணாக்கன் முயற்சியுள்ளவனா என்பது, தினந்தோறும் சரிவரபடித்தவந்தானா வென்பது, பொதுவாய் நல்லநடத்தையுள்ளவனா வென்பது முதலியவைகளையே ஆதாரமாகக் கொள்ளவேண்டும். சுருக்கிப்பேசுவோமானால் பரீட்சை செய்கிறது சிறுவர்கள் படிப்புக்கு நல்லதூண்டுகோலாய் இருக்கலாம்; வழக்கத்திலும அப்படித்தான் இருக்கின்றது. ஆகிலும் அதையேகொண்டு நாம் நிச்சயமாய்த் தீர்மானிக்கவுங்கூடாது. தீர்மானிக்க அது நல்ல கருவியுமல்ல. மேலும் ஊக்கமுடைய உபாத்தியாயர் அவ்விதமாகவே செய்யக்கடவர்.

கதைசொல்வது.

சாதுரியமாய்க் கதைசொல்வது மனத் தேற்றத்தினிலொன்றும். கதை சொல்வதென்றால் பொழுது போகாத வீட்டுப்பெண்பிள்ளைகள் சொல்லிக் கொள்ளும்கதையல்ல. ஆனால் வகுப்பில் உபாத்தியாயர் அப்படிப்பட்ட கதைகள் சொல்லக் கூடாதென்பதுமல்ல. சொல்லும் சாதுரியம் மிகவும் ஆவசியகரமானது. உபாத்தியாயர் கதைசொல்லும் பொழுது தன் கதையைக்கேட்கும் மாணாக்கர்கள் தங்கள் ஞ்யாபகத்தை வேறெங்கும் பிரவேசிக்க விடாமல் கதையின் இன்பனுபவத்தில் ஆழ்ந்து முழுகிக்கிடக்கச் செய்ய வல்லவராயின், பள்ளிக்கூடத்தில் சந்தடி யில்லாமையையும், பிள்ளைகளின் கவனத்தையும் வசிக்கப் பெருஞ்சக்தியுண்டாகும். கதைகேட்பவர்கள் பரவசமடையும்படி செய்வதும் ஓர்சக்தியாம். எல்லோருக்கும் சங்கீதஞான மிருப்பதரிது. அப்படி யிருப்பவரிலும் சங்கீத வித்துவான்களாய் இருப்பவர்கள் இன்னும்சிலர்: அதுபோலவே கதைசொல்லும் வித்துவான்களும் சிலர்தானிருப்பார்கள். இப்பழக்கத்திலும் தேர்ச்சி அடைதல், வேறு விஷயங்களுக்கு அனுகூலமா யிருக்குமாதலால், இவைகளைக்குறித்த சிலவிஷயங்களை பின்னெடுத்து உரைத்தலாயினது.

கேட்பவர்களின் கவனத்தை வசியப்படுத்திக் கொள்வதெப்படி? கதைகள் புத்தியையும், ஞானத்தையும் விர்த்திசெய்யக் கூடியதா யிருக்கவேண்டுமேயொழிய, துன்மார்க்க விஷயங்கள் அடங்கினதாயிருக்கக் கூடாது. மேலும் கதை சொல்பவன் கதை முழுமையும் சந்தேகங்களில்லாமல் அறிந்திருக்கவேண்டும். நன்றாய் அறிந்திராவிட்டால், தட்டுத் தடுமாறுகளும், பிழைகளும் உண்டாகும். அப்படியாவதால் மாணாக்கர்களுக்கு வெறுப்புண்டாகும். கதையின் சந்தர்ப்பங்களும், நடந்தகாலமும் இடமும், சங்கதிகளும் கதையில் வருபவர்களின் பெயர்களு மட்டுமறிந்திருந்தால் போதாது. பாஷையிலுள்ள வார்த்தைகளெல்லாம் பிரயோகித்தாலும் பிறருக்கு அறிவிக்கக்கூடாத மறைந்திருக்கும் உண்மையையும், ஸ்வாரஸியத்தையும் கிரகிக்க வேண்டும். உடலுக்கு ஆத்துமாபோல் கதையின் முக்கியபாகமெதுவென உணரவேண்டும். கதை சொல்லுகையில், கதையாகத்தோற்றாமல் வாஸ்தவத்தில் அதைநேரில் பார்ப்பவர்க்கு என்ன எண்ணங்களுண்டாகவேண்டுமோ அப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் உண்டாகும்படி சொல்லவேண்டும். சங்கதிகள் மட்டுந் தெரிந்திருந்தால் போதாதென்று முன்னமே சொன்னோம். கதையின் படிப்பினைதான் முக்கியம். அப்பொழுதுதான் மாணாக்கருக்குச் சொன்னால், உபாத்தியாயருக்கும் பிரயோஜனமுண்டு. கேட்கிறவர்கள் மனதிலும் எடுத்துக் காட்டாமலே பதியும்.

(இன்னும்வரும்.)